

ἡ δύο φιλολογικῶν ἐπιχειρήσεων, οὐχὶ περὶ ὀλίγων τινῶν ἐκπαιδευτηρίων, ἀλλὰ περὶ πλείστων ὄσων καταστημάτων ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Βασιλείῳ καὶ τῇ Τούρκᾳ, ἀτινα φέρουσι καὶ κληροδοτοῦσιν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν τὰ ὄντα τῶν πολυαρίθμων καὶ περιβλέπτων Μαικηνῶν τῆς τε παρελθόντος καὶ τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, οἵοι εἰσὶν οἱ τόσοι ἐπαξίως ὑμνούμενοι Ζωσιμάδαι, Καπλάναι, Ἀρσάκαι, Βαρβάκαι, Ρίζάραι, Σῖναι, Τυσίτζαι, ως καὶ οἱ σύγχρονοι Βαλλιάνοι, Ζαρίφαι Στεφάνοβαι, Ἀβέρωφ, Συγγρός, δὲ ἐν Παρισίοις διατρίβων Χ. Ζωγράφος καὶ ἄλλοι ἥττον γνωστοί, ἀλλ' οὐχὶ ὀλιγώτεροι ἀξιέπαινοι. Εἰς δεκάδας ἑκατομμυρίων ἀνέρχονται αἱ θυσίαι αὐτῶν. Τὸ Πανεπιστήμιον, ή κλασικὴ ιερατικὴ Σχολὴ, τρία Γυμνάσια, δύο τῶν ἀρβένων, καὶ ἐν τῶν θηλέων, ἡ καλλιμάρμαρος Ἀκαδημία, τὸ πολυτεχνεῖον, διάφορα Νοσοκομεῖα καὶ μνημεῖα ἐν Ἀθήναις, ἡ μεγάλη Σχολὴ τοῦ γένους, δὲ φιλολογικὸς Σύλλογος, ἡ Ἐρπορικὴ Σχολὴ, δύο μεγάλα Παρθεναγαγεῖα, ἀληθῆ πρότυπα, τοῦ εἶδους παρὰ τὸν Βόσπορον, ώς καὶ πλείστα ἄλλα παρόμοια ἰδρύματα ὁφείλουσι τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀνοικοδόμησιν καὶ τὴν ἐσφειρὴν ἀσφαλισθεῖσαν ὑπάρξιν αὐτῶν εἰς τούτους καὶ ἄλλους περιπτύστους φιλοπάτριδας, οἵτινες ἐδώρησαν προσέτι εἰς τὸ ἔθνος αὐτῶν καὶ ὀλην σειρὰν ἑκδόσεων διαφόρων κλασικῶν καὶ νεωτέρων συγγραμμάτων, ἡ καὶ ὀλοκλήρους βιβλιοθήκας. Ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς ἥδελε κατατάξει τοὺς τοιούτους ἄγρας μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων ὅντων, ἀτινά διὰ τὰς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα εὑρεγεσίας αὐτῶν ἐτιμῶντο ώς ἡρωες τοῦ καθήκοντος καὶ δὴ ώς ἡμίθεοι. "Ἐκαστον δὲ τῶν ἴδρυμάτων τούτων, ἐν τῇ ἀσφαλεῖ πλέον ὑπάρξει αὐτοῦ καὶ πρόόδω, ἐπαναλαμβάνει, τοῦ εὐεργέτου αὐτοῦ ἀναμηνησκόμενον, μενδ' ὑπερηφανείας τὰς λέξεις δι' ὃν δὲ Βιργίλιος, ὑπὸ τὸ ὄνομα Τίτυρος, ἐκφράζει τὴν πρὸς τὸν εὐεργέτην αὐτοῦ Αὔγουστον εὐγνωμοσύνην:

Deus nobis haec otia fecit;
Namque erit ille mihi semper deus.
(Ecloga 1.)

Απὸ πολλῶν ἥδη αἰώνων οὐδὲ ἐν Ἑλλάδι οὐδὲ ἄλλαχού πιστεύουσι πλέον οἱ ἄνθρωποι ώς οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες, εἰς ἡμιθέους καὶ ἡρωας, πεπροκισμένους δι' ὑπερφυσικῶν δυνάμεων καὶ γοητειῶν· διὰ τοῦτο δὲ οὐδαμοῦ ἐγείρονται τὴν σῆμερον εἶδωλα ἡ ἀγάλματα, διὰς γονυπετῶσι πρὸ αὐτῶν οἱ πιστοί. Ἀλλὰ μὴ τις νομίσῃ διὰ τούτου ἔνεκεν τιμῶνται ὀλιγώτερον τὰ ἐκτάκτων τιμῶν ἄξια τέκνα τῆς πατρίδος. Αὔγουστοι ἐν

ταῖς εὐεργεσίαις αὐτῶν εὑρίσκουσι καὶ Βιργίλιος, οἵτινες ἐκφράζουσι τὴν ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην· εἰς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἀνηγέρθησαν ἥδη ἐν τῷ νεοδημήτῳ ἀστεῖ τῆς γλαυκῶπιδος Ἀθηνᾶς, ως καὶ εἰς ἄλλας πόλεις μεγαλοπρεπῆ μαρμάρινα μνημεῖα μετ' ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν; ἐν ᾧ ἄλλοι ἄλλες γεραίρονται. Τὸ νέον Πάνθεον πληροῦνται, καὶ ὁ ναὸς τῆς εὐποίας διαρκῶς εὑρύνεται.

Μεταξὺ τῶν εὐεργετικῶν τούτων πνευμάτων, εἰς ἡ Ἑλληνικὴ εὐγνωμοσύνη ἀποδίδει μετὰ πανδήμου σεβασμοῦ τοιαύτην δικαίαν ἐκτίμησιν, διαθρυλεῖται ἀπὸ τριακονταετίας ἥδη· καὶ τὸ ὄνομα »Ζάππας«, ὅπερ φέρουσι δύο ἐξάδελφοι οἱ Εὐάγγελος, θανὼν πρὸ χρόνων, καὶ ὁ Κωνσταντίνος ζῶν ἔτι καὶ συνεχίζων τὴν πατριωτικὴν ἐκείνου δρᾶσιν. Γεννηθέντες ἀμφότεροι ἐν Λαρπόβῳ τῆς Ἡπείρου, ἀπέκτησαν, ως καὶ πολλοὶ ἔτεροι συμπατριῶται, τὴν κολοσσιάν αὐτῶν περιφορίαν ἐν Ρωμανίᾳ, ἦν ἀκολούθως δι' ἀκαμάτου ἐργασίας ἐπολλαπλασίασαν, οὐχὶ χάριν ἔαυτῶν ἢ τῶν συγγενῶν, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς χάριν τῆς πατρίδος. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ως οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦσιν, ἀπέμειναν ἄγαροι καὶ συνεσωρευσαν κτήματα ἐπὶ κτημάτων, διὰς καὶ ζῶντες πλείονα δωρήσωσί καὶ θνήσκοντες πᾶσαν αὐτῶν τὴν οὐσίαν δωρήσωσιν εἰς τὴν πεφιλημένην Ἑλλάδα; καθ' ἡ δη ἐποίησεν ὁ δειμνηστος Εὐάγγελης. Πολλὰ δὲ εἰσὶ πράγματα τὰ μεγαλουργήματα τῆς εὐποίας τὰ ὁφειλόμενα εἰς τὴν ἀκάμαστον φιλοπατρίαν τῶν Ἡπειρωτῶν ἐξαδέλφων. "Ἐν ἐκ τῶν λαμπρῶν τούτων καθιδρυμάτων στολίζει τὴν Κωνσταντινούπολιν, μέγα Παρθεναγαγεῖον τὸ Ζάππειον, ἰδρυθὲν καὶ ἀφειδῶς προικοδοτηθὲν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου. Τὸ παιδευτήριον τοῦτο, ἀναδειχθὲν ἥδη ἐκ τῶν ἀρίστων ἐν Τούρκᾳ, ἀμιλλάται πρὸς ἔτερον ὅμοιον, »τὴν Παλλάδα«, ἥτις ιδρύθη καὶ διατηρεῖται ὑπὸ ἔτερου ἐθνικοῦ εὐεργέτου, τοῦ Ζαρίφη. Μόνον τὸ Μέγαρον τοῦ Ζαππείου ἀπήγειν ἀνάλωμα τριάκοντα χιλιάδων λιρῶν, διατηρεῖ δὲ ὁ αὐτὸς ἀνήρ συνάμα καὶ πολλὰ μικρότερα ἐκπαιδευτήρια, εἰς διάφορα τῆς Τούρκιας μέρη ἐν οἷς καὶ ἡ Ἀδριανούπολις. Ἀμάραντος ὅμως στέφανος ὁφείλεται ιδίως εἰς τὸν δύο ἐξαδέλφους ἐπὶ τῇ ἀνανεώσει ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἑλλάδι, καὶ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῶν νεωτέρων χρόνων, τῶν Ολυμπιακῶν ἐκείνων ἀγώνων, οἵτινες τοσοῦτον περιπτοι ἐγένοντο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ. Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς εὐγενοῦς αὐτῶν προθέσεως οὐδενὸς ἐφείσθησαν οἱ μεγάλυμοι ἀνδρες, ὁρῶσι δὲ σήμερον εὐφροσύνως ἀμειβομένας τὰς πολυετεῖς αὐτῶν θυσίας.

Ο Κ. ΒΡΑΟΥΝ ΖΗΤΕΙ ΑΥΞΗΣΙΝ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΤΟΥ.

 Τζών Βράουν ἥτο πρῶτος ταμίας ἐν τῇ μεγάλῃ κεντρικῇ Τραπέζῃ τῆς Νέας Υόρκης, ἐλάμβανε δὲ μηνιαῖον μισθὸν πεντήκοντα ταλλήρων.

Τὴν ἐμπιστευτικὴν ταύτην θέσιν κατεῖχεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐφ' ὃσον χρόνον ὑφίστατο ἡ ρηθεῖσα Τραπέζα, ἥτις εἶχεν ιδρυθῆ ἀμέσως μετὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Τραπέζα αὗτη εἶχεν ἀρχίση ἐκ μικροτάτων ἀφορρῶν καὶ ὑψώθη σύν τῷ χρόνῳ εἰς τοσαύτην ἀκμὴν, καὶ εὐπορίαν, ὡστε ἥδυνατο ἥδη νά-

αμιλλάται πρὸς τὰ πρῶτα τοῦ εἶδους τούτου καταστήματα τῆς Ἀμερικανικῆς πρωτευούσης. Ἀλλ' ὁ μισθὸς τοῦ κυρίου Τζών Βράουν οὐδαμῶς ηὔξηθη κατ' ἀναλογίαν τῆς αὐξήσεως ταύτης τῶν πόρων τῆς Τραπέζης. Ναὶ μὲν ὁ Τζών Βράουν ἀπέλαυνε τῆς ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης τῶν προϊσταμένων του καὶ, ως πρῶτος ὑπάλληλος ἐνδός τοσοῦτον σπουδαίου καταστήματος, ἥτο λίαν σεβαστῇ καὶ εὐπόληπτός προσωπικότης, ἀλλ' αἱ περὶ αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ ἐλπίδες του, μενδ' ὀλην τὴν μα-

κροχόνιον καὶ ἐπιμελεστάτην ὑπηρεσίαν του καὶ παρὰ τὴν αὐστηροτάτην εύσυνειδησίαν καὶ τιμότητά του, οὐδέποτε ἔξεπληρούντο ἀλλ' ἀείποτε διεψεύδοντο.

Καὶ πάλιν ἦλθε καὶ παρῆλθεν ἡ ὥραια τῶν Χριστουγέννων ἑορτὴ, καὶ τὰ δῶρα ἤσαν τὴν φορὰν ταῦτην ἔτι γλισχρότερα ἢ πρότερον. Ὅπο μίαν μόνην ἔποψιν ἡ εὐλογία τοῦ Θύρανού κατήλθε καὶ ἐπὶ τὸν Τζάν Βράουν δαψιλῆς: τὸ δῶρον τῆς πολυτεκνίας, μὲ τὸ ὄποιον συνήθως ἡ τύχη φιλοδωρεῖ τὰς ἀπορωτέρας οἰκογενείας, ἐνέσκηψε καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βράουν, καὶ ὑπέρ τοὺς δώδεκα μικροὺς Βραουνιδεῖς περιέμενον μετὰ παλμῶν τὴν διανομὴν τῶν κατὰ τὰ Χριστούγεννα δώρων. Καὶ ἡ πρώτη λανούναρίου τοῦ ἔτους 188— ἔφερεν εἰς τὸν κύριον Βράουν τὴν συνήθη τῶν ἐλπίδων διάψευσιν. Τὸ νέον ἔτος εἶδεν αὐτὸν καὶ πάλιν καθημενὸν διὰ πεντήκοντα τάλληρα τὸν μῆνα παρὰ τῷ γραφείῳ του καὶ ἀριθμοῦντα μεγάλην στιβάδα τραπέζικῶν γραμματίων.

Οἱ εὐτράφεις, στρογγυλωτοί, καλῶς ἔχυρημένοι καὶ κομψῶς ἐνδεδυμένοι διευθυνταὶ τῆς Κεντρικῆς Τραπέζης εἴχον μόλις πρὸ μικροῦ περατώση τὴν μεγάλην ἑτησίαν τῶν συνέλευσιν καὶ ἡτοιμάζοντο ἵδη νὰ φορέσωσι τοὺς ἐπενδύτας των, ὅπως ἐπιβῶσιν εἰς τὰς ἔξω πρὸ τοῦ καταστήματός περιμενούσας ἀμάξας των, ὅτε ὁ πρόεδρος, βραδέως κορβόνων τὴν κομψήν του γοῦναν, ἀπήνθυνε μὲ ἀδιάφορον ὅψιν πρὸς τοὺς συναδέλφους του τὰς ἔξης λέξεις:

«Ἄκομη δυὸς λόγια, κύριοι μου! Ο πρῶτος μας τα-
μίας, ὁ κύριος Τζάν Βράουν, τὸν ὄποιον δλοι γνωρί-
ζετε, μοὶ ἐνεχείρισε μίαν ἐπιστολήν. Ποῦ εἶνε; ποῦ
τὴν ἔβαλα; ἐδῶ δὲν εἶνε — οὐτ' ἐδῶ· καποὺ τὴν ἀφησα
καὶ δὲν θυμοῦμαι, ἢ τὴν ἔχασα Ἰωά. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν
πειράζει καθόλου. Ἡ υπόθεσις εἶνε αὐτή: ὁ κύριος
αὐτὸς ζητεῖ αὐξήσιν τοῦ μισθοῦ του. Περὶ αὐτῆς τῆς
υποθέσεως ἐν γένει δὲν θὰ ἔκρινα ἄξιον νὰ σᾶς κάμω
λόγον, ἀν αὐτὸς ὁ κύριος Βράουν δὲν προσέδετε ἐν
τῇ αἰτήσει του καὶ τὴν ἔξης αὐτόχρονα γελοίαν παρα-
τήρησιν, ὅτι ἐνεκα τῆς προόδου τῶν ἐργασιῶν μας περ-
νοῦν ἀπὸ τὰ χέρια του μεγαλήτερα χρηματικά ποσά κάθε
ἔτος καὶ ἐπορένως ἡ τιμότης του ἐκτίθεται εἰς μεγαλη-
τέρους πειρασμούς. Γράφει ὅτι δὲν πρέπει νὰ θέτωμεν
εἰς δοκιμασίαν τὴν τιμότητά του, καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὸν
ἀνταμείβωμεν οὐτως ὥστε νὰ εἰμπορῇ μὲ δλην τὴν
ἀπλότητα νὰ τρέψῃ τὴν οἰκογενειάν του. — Εγὼ, κύριοι
μου» προσέθηκεν ὁ πρόεδρος μὲ ψυχρὸν ἐμπορικὸν
ὑφος, «δὲν βλέπω κανένα λόγον, νὰ ἀνταποκριθῶμεν
πρὸς τὴν ἐπιμυίαν τοῦ κυρίου Βράουν. Πληρόνεται
πλουσιοπάροχα· διὰ τὰς δλίγας φρας τῆς μηχανικῆς
ἐργασίας, τὴν ὄποιαν κάμνει. Καὶ ἀν ὁ ἀνόητος νο-
μίζει, ὅτι εἶναι ἄξιος ιδιαιτέρας ἀμοιβῆς διότι δὲν μᾶς
κλέπτει, τότε ἔγω εἰμπορῶ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω ὅτι
Δόξα τῷ θεῷ ζῶμεν εἰς πεπολιτισμένην χώραν, τῆς
ὅποιας οἱ νόμοι καταδικάζουσι τοὺς κλέπτας εἰς εἰρκτήν.
Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτο δὲν εἶναι ἀνάγκη, νομίζω,
νὰ συγκαλέσω πρότερον εἰς συνέλευσιν τοὺς διευθυντὰς,
ἀλλ' εἰμπορῶ μόνος μου γὰ δώσω τὴν πρέπουσαν ἀπάν-
τησιν εἰς τὸν κύριον Βράουν. Εἰσθε σύμφωνοι;»

«Βέβαια, ἐννοεῖται!» ἀπήντησεν εἰς τῶν διευθυντῶν,
μεταστραφεὶς ἀπὸ τῆς θύρας. «Μνημονεύσατε μόνον

τοὺς περὶ ἀπάτης καὶ κλοπῆς παραγράφους τοῦ ποικιοῦ κώδικος — αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ.»

«Εἰμπορεῖτε νὰ τῷ γράψετε ὠσαύτως» ἀπήντησεν ἄλλος τις καλούθερημένος Τζέντλμαν μὲ σαρκαστικὸν ύφος «ὅτι εἰς ἄνθρωπον κατωτέρας θέσεως δὲν ἀρμόζει καθόλου νὰ ἔχῃ τόσον πολυμελῆ οἰκογένειαν.»

Βάρβαρος γέλως ἀντίχησεν εἰς τοὺς τοίχους τοῦ πολυτελῶς εὐτρεπισμένου Διευθυντηρίου, διπέρ μετ' ὀλίγας στιγμάτων ἔμεινε κενόν.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ Τζάν Βράουν ἔκειτο ἡ ἔξης ἀπάντησις εἰς τὴν ἐπιστολήν του.

«Πρὸς τὸν Κύριον Τζάν Βράουν:

Ἄξιότιρε Κύριε!

«Ἡ Διεύθυνσις τῆς Τραπέζης μᾶς μὲ ἐπεφόρτισε νὰ ἀπόκρινσω τὴν αἰτήσιν σας περὶ αὐξήσεως μισθοῦ. Τὴν, μετρίως εἰπεῖν, παράδοξον δικαιολόγησιν τῆς προτάσεως σας δὲν δύναμεθα νὰ ἐννοήσωμεν. Εἶναι θεβαίως ἀληθῆς ὅτι τώρα διέρχονται διὰ τῶν χειρῶν σας μεγαλήτερα χρηματικά ποσά ἢ πρότερον, ἐκ τούτου δημιας ἡ ἐργασία σας κατ' οὐδένα τρόπον ἔγεινε βαρυτέρα. δὲν κοπιάζετε καθόλου περισσότερον ἢ δὸσον κοπιάζει πᾶς ἄλλος ἐκ τῶν πολλῶν ὑπαλλήλων ἄλλων καταστημάτων, διὰ τὸν αὐτὸν μισθόν — πολλάκις δὲ καὶ διὰ μικρότερον ἀκόμη. Ἡ παρατήρησίς σας ὅτι τώρα ἡ τιμότης σας ἐκτίθεται εἰς μεγαλητέρους πειρασμούς, εἶνε γελοία. Δὲν ἔχομεν κανόλου σκοπὸν νὰ σᾶς δίδωμεν ιδιαιτέραν ἀμοιβὴν διότι ἔχετε τὴν καλωσύνην. νὰ μὴ μᾶς κλέπτετε. Τὴν τιμότητά σας ἐθεωρήσαμεν πάντοτε ως αὐτονόητον καθῆκόν σας, ἄλλως δὲν θὰ σᾶς παρείχομεν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη πάντα τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου· σᾶς εἰδοποιοῦμεν δὲ ὅτι καὶ κατὰ τὴν ἐλαχίστην ἀταξίαν ἡ παράβασιν τῶν καθηκόντων σας θὰ σᾶς παραδώσωμεν ἀνοικτηριμόνως εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Αἱ πρὸς τὴν Τραπέζαν σχέσεις υἱῶν, δὸσον εὐάρεστοι ἄλλως καὶ δὲν μᾶς εἶναι, εἶναι καθηφοῖς ἐμπορικαί, τῆς ἐργασίας· καὶ δι' ώρισμένην ἐργασίαν λαμβάνετε τὸν ώρισμένον μισθόν, ὅστις συνεπείᾳ ἀποφάσεως τῆς Διεύθυνσεως δὲν δύναται νὰ ὑψωθῇ. Τὰς οἰκογενειακὰς υποθέσεις σας δὲν δυνάμεθα κατ' οὐδένα τρόπον νὰ λαβώμεν υπὸ δψιν. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ ἀναριχθῶ εἰς τὰ οἰκογενειακά σας, ἀναγκάζομαι ἀκουσίως νὰ κάμω τὴν παρατήρησιν ὅτι τὴν σήμερον οἱ πλείστοι ἀνθρώποι κατωτέρων δέσσων ζῶσι πολυτελέστερον ἢ δὸσον ἐπιτρέπουσι τὰ μέσα των, καὶ οὐδέποτε φροντίζουσι νὰ ἔξουκονομῶσι κάτι τι διὰ τὰς ἡμέρας τοῦ γήρατος. Μία καλὴ καὶ συνετὴ οἰκονομία εἰς τὰ τῆς οἰκογενείας σας θὰ ἔφερε καὶ σᾶς εἰς θέσιν νὰ ζῆτε ἀνέτως μὲ τὸν τωρινὸν μισθόν. σας.

Μεθ' ὑπολήψεως

* * *

Ολίγας ἡμέρας ὕστερον συνῆλθον πάλιν οἱ διευθυνταὶ διὰ νὰ συσκεψθῶσι, κατὰ τίνα τρόπον νὰ διαδέσωσι τὸ ὑπάρχον περίσσευμα ως ώφελημάτατα.

Αἰφνης εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν ὁ κύριος Τζάν Βράουν, χωρὶς προηγουμένως νὰ κρούσῃ τὴν θύραν, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν πρόεδρον ἐν φύλλον χάρτου, εἴτα δὲ ἀμέσως ἔξηλθε πάλιν χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Μόλις ἔν πρωτόλεπτον τῆς ώρας μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Βράουν, ἱκούσθησαν δυναταὶ φωναὶ ἐν τῇ αἰθουσῇ, ἐν

ΦΥΣΑΛΙΔΕΣ ΣΑΠΩΝΟΣ.

Είκων κατά τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Gabriel Max.

ἡ συνεδρίαζον οἱ διευθυνταὶ, εἴτα δὲ ἀνεώχθη ἡ θύρα, καὶ ἡκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ προέδρου, λέγοντος:

«Βράουν, ἐλάτε μέσα, παρακαλῶ!»

«Θὰ ἔλθω ἀμέσως!» ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ Βράουν, καὶ ἔξηκολούθησε βραδέως ν' ἀριθμῇ τὰ τραπέζικά γραμμάτια, εἴτα δὲ τὰ ὥδησ πρὸς τὸν περιμένοντα κύριον, κατέγραψε τὸ ποσὸν εἰς τὸ πρόχειρον βιβλίον, ἔθηκεν ἐν τεμάχιον στυποχάρτου ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἔτι γραφῆς, ἐτοποθέτησε τὴν γραφῆδα εἰς τὴν συνήθη θέσιν τῆς καὶ ἐπορεύθη μὲν μέτρια βίβλατα εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διευθυντῶν.

«Τί σημάνει αὐτό; — Δὲν σᾶς ἐννοοῦμεν — —» «Τὶ ιστορίες μᾶς κάνεις;» ἐφώναξαν πολλὰ στόματα, ἀλλ' ὁ Τζών Βράουν δὲν ἔχασε καθόλου τὴν ἀταραξίαν του.

Ἐπὶ τέλοντος ὁ πρόεδρος ἐφώναξε:

«Ἄλλα, σᾶς παρακαλῶ, κύριοι! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἔρχόμεθα εἰς καμμίαν συνεγνόησιν. Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, Βράουν, πῶς πρέπει νὰ ἐννοήσω αὐτὸν τὸ πρᾶμα; Ἐδῶ μοῦ δίδετε αὐτὴν τὴν σημείωσιν καὶ μοῦ γράψετε διτὶ εἰς τὴν τράπεζάν μας εὑρίσκονται μετρητὰ χρήματα 9647 δολλάρια καὶ 80 ἑκατοστά τοῦ δολλαρίου, καὶ διτὶ πρέπει νὰ φροντίσω ὅσον τάχιστα νὰ εἴρω μετρητὰ χρήματα, διότι ἄλλως θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ διακόψωμεν τὰς πληρωμάς»

«Μάλιστα,» ἀπήντησεν ὁ Βράουν. «Αὐτὸν εἶνε ἀληθὲς, καὶ πρέπει ἀμέσως νὰ λάβω χρήματα, ἀν δὲν θέλετε ν' ἀποπέμψω τοὺς πελάτας.»

«Καλὲ, τί λέτε; μήπως ἔχασετε τὸ νοῦ σας, ἀνθρωπε; Χθὲς δὲν μᾶς εἴπετε διτὶ εὐρίσκονται 259 648 δολλάρια μετρητὰ εἰς τὸ ταμεῖον; καὶ τώρα ἐδῶ συσκεπτόμεθα πῶς νὰ διαθέσωμεν αὐτὸν τὸ περίσσευμα! Τὶ ἔγεινε λοιπὸν ἔξαφνα τὸ ἐν τέταρτον ἑκατομμυρίου;»

«Ἀπὸ χθὲς ἔγεινε περιττὴ πᾶσα σύσκεψης περὶ διαθέσεως τῶν χρημάτων,» ἀπήντησεν ὁ ταμίας μὲ ἀτάραχον καὶ σαρκαστικὸν ψῆφος: «Υπάρχουν ἀκριβῶς τόσα χρήματα εἰς τὸ ταμεῖον, δόσα εἶναι σημειωμένα εἰς αὐτὴν τὴν σημείωσιν ὅπου σᾶς ἔδωκα. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐφρόντισα καὶ ἐτοποθέτησα ὠφελίμως τὰ χρήματα — ἐννοεῖται βεβαίως, διχι κατὰ τὸ γοῦστο σας οὕτε πρὸς ὄφελος ἴδικόν σας — διότι, νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, τὰ χρήματα τὰ ἔκλεψα.

Θὰ ιδῆτε διτὶ ἔκτὸς τοῦ τετάρτου ἑκατομμυρίου λείποντας ἀκόμη 20 ἑκατοστά τοῦ δολλαρίου ἀπὸ τὸ ποσόν. Ὡς τακτικὸς ἀνθρωπός ὅπου εἴραι, καθὼς μὲ ἐγνωρίσατε ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη, ὀφείλω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω διτὶ αὐτὰ τὰ 20 ἑκατοστά τοῦ δολλαρίου, τὰ ἔξωδευσα εἰς τὸν ἵπποσιδηρόδρομον, τὸν ὅποιον μετεχειρίσθην διὰ νὰ θέσω εἰς ἀσφάλειαν τὸν κλοπιμαῖον θησαυρόν.»

«Άλλα, ἀνθρωπε τοῦ Θεοῦ, τί κάνετε; ἀστειεύεσθε, διτὶ πραγματικῶς εἰσθε τρελλός;» ἐφώναξεν ὁ πρόεδρος ἔξαλλος ὑπὸ δργῆς.

«Ὥ, διχι, κύριε πρόεδρε! μὴ ἀνησυχεῖτε χωρὶς λόγο καὶ χωρὶς αἰτία διὰ τὴν ὑγείαν μου. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν, διτὶ σᾶς εἴπα πρὸ μικροῦ: ἐγὼ ἔκλεψα τὰ χρήματα. «Ολα σας τὰ παράπονα, καὶ ὅλα σας τὰ λόγια εἶναι περιττά. Ἐν τούτοις σᾶς δίδω καὶ πάλιν τὴν φιλικὴν συρβουλὴν, νὰ σπεύσετε ἀμέσως διὰ χρήματα, τὸν στιγμὴν, διότι ἄλλως θὰ ἀναγκασθῆ ἡ τράπεζα νὰ διακόψῃ τὰς πληρωμάς της καὶ νὰ κηρυχθῇ

χρεωκόπος. Περὶ τῆς κλοπῆς ἔχομεν καρὸν κατόπιν νὰ ὀμιλήσωμεν ὅσον ἀγαπᾶτε.»

Ἐκόντες ἀκοντες ἡναγκάσθησαν δύο ἔκ τῶν διευθυντῶν νὰ λάβωσι τὸν κόπον, νὰ σπεύσωσιν εἰς τὰς ιδιωτικὰς των τραπέζας ὅπως φέρωσι χρήματα, ἐνῷ μέχρι τῆς ἐπανόδου των ἐπεκράτει ἡ μεγίστη ταραχὴ καὶ κατάπληξις ἐν τῷ συνεδρίᾳ. Δὲν ἄφινον τὸν Βράουν νὰ ἔξελθῃ ἔκ τοῦ δωματίου, ἀλλὰ ἐβίαζον αὐτὸν εἰς μάτην, ὅπως ἔξηγηθῇ ἀκριβέστερον καὶ εἴπη τί ἔγειναν τὰ χρήματα. Οἱ Βράουν ἦτον ὁ μόνος ὅστις οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἀπώλεσε τὴν ἀπάθειαν του, καὶ πᾶν διτὶ ἔλεγε, ἥτο: «Κύριοι μου, δὲν σᾶς φεύγω, καθὼς βλέπετε. Δὲν ἐπιθυμῶ πρὸς τούτοις νὰ διακοπῶσιν αἱ πληρωμαὶ τῆς τραπέζης· περιμένετε μόνον νὰ ἔλθωσιν οἱ δύο κύριοι Διευθυνταὶ μὲ τὰ χρήματα, καὶ τότε σᾶς δίδω δῆλας τὰς ἀναγκαίας ἔξηγήσεις.»

* * *

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀγωνιώδους προσδοκίας, ἐπέστρεψαν οἱ δύο κύριοι Διευθυνταὶ φέροντες τὰ ἀναγκαῖα ποσά, ἀτινα ἀμέσως καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸν δεύτερον ταμίαν, τὸν ἀντικαταστάτην τοῦ Βράουν, μὲ τὴν παρατήρησιν διτὶ ὁ κύριος Βράουν ἀναγκάζεται σήμερον νὰ λάβῃ μέρος εἰς μίαν κατεπείγουσαν συνεδρίασιν τῶν Διευθυντῶν. Οἱ δεύτερος ταμίας ἔσεισε περίφροντις τὴν κεφαλὴν, διότι ἥξεν ψευρεν διτὶ οὐδέποτε πρότερον συνέβη τοιοῦτόν τι· ἐν τούτοις δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ σκέπτεται περισσότερον περὶ τούτου, διότι οὐδὲν ἄλλο ἥτο καὶ αὐτὸς εἰ μὴ αὐτόματος, ζωντανὴ ἀριθμητικὴ μηχανὴ.

Ἄφοῦ ἀπηρτίσθη πάλιν πλήρης ἡ συνεδρίασις τῶν διευθυντῶν, καὶ πάντες ἐκρέμαντο περιδεεῖς ἔκ τῶν χειλέων τοῦ ταμίου, ἥρχισεν οὗτος:

«Μάλιστα, κύριοι μου, τὸ ἐπαναλαμβάνω: σᾶς ἔκλεψα ἐν τέταρτον ἑκατομμυρίου δολλαρίων. Ὁτε ἔλαβον αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν,» — ἐνταῦθα ἔξηγαγεν ἔκ τοῦ θυλακίου του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ προέδρου — «καὶ εἶδον ἐξ αὐτῆς, διτὶ ἡ πίστις καὶ ἀφοσίωσις, τὴν ὅποιαν ἔδειξα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ἐδῶ ἐπὶ μίαν σχεδὸν γενεάν, δὲν ἥτο ἀξία ἐνδὸς δόβολοῦ εἰς τὰ δηματά σας, καὶ διτὶ ἀπὸ ἐναντίας μὲ ἐθεωρεῖτε ὡς ἀψυχον μηχανὴν καὶ ἐνομίζετε διτὶ μόνον τὰς μηχανικὰς μου ἐργασίας ὑπεχρεοῦσθε νὰ μοῦ πληρώνετε, τότε εἴπα κ' ἐγὼ πρὸς τὸν ἔαυτόν μου: Διὰ σὲ, Βράουν, ὑπάρχουν δύο δημόροι μόνον. «Η πρέπει νὰ μείνης μηχανὴ εἰς δληγη σου τὴν ζωὴν καὶ νὰ τρέψῃς τὸν ἔαυτόν σου καὶ τὴν οἰκογένειάν σου πενιχρῶς, ἐνῷ οἱ κύριοι σου ζῶσιν ἐν ἀφρονίᾳ — ἥ πρέπει ἀμέσως μ' ἔνα κτύπημα νὰ θέσης πέρας εἰς τὴν πενίαν σου — ἔστω καὶ μὲ μίαν ἀτιμον πρᾶξιν. «Ος βλέπετε, κύριοι μου, ἐπροτίμησα τὸ δεύτερον. Άφοῦ μάλιστα μοῦ ἥτο τόσον εὔκολον! Δὲν ἔχρειάζετο ἄλλο παρὰ ν' ἀπλώσω τὸ χέρι μου, διὰ νὰ ἀποκτήσω σημαντικὴν περιουσίαν. Μάλιστα, κύριοι μου, — μὲ κυντάζετε μὲ τόσο μεγάλα μάτια, μήτε ἀπελπίζεσθε· τὰ πάντα εἶναι τώρα περιττά. Ἐγὼ ἔχω τώρα τὰ χρήματα καὶ δὲν τὰ ἀποδίδω εἰς κανένα ποτέ. Ἄν ήθελα ν' ἀπαλλαχθῶ ἀπὸ τοῦ φόβου πάσης καταδώξεως, θὰ κατέφευγα εἰς τὸ Καναδᾶ*)· ἐκεῖ θὰ ἥμην ἐν ἀσφαλείᾳ, πρὶν ἀκόμη ἀνακαλύψετε τὴν κλοπὴν. Άλλα τὸ κλίμα

*) Ο Καναδᾶς είνε τὸ σύνηθες καταφύγιον τῶν κλεπτῶν, διότι δὲν ὑπάρχει σύμβασις μεταξὺ τῆς χώρας ταύτης καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν περὶ παραδόσεως κακούργων.

τοῦ Καναδᾶ είνε πολὺ δριψὺ διὰ τὴν ἀσθενῆ κρᾶσίν μου. Ἐπροτίμησα λοιπὸν νὰ μὲ παραδώσετε εἰς τὰ δικαστήρια. Παραδώσατέ με. Θὰ μὲ ἐνάγουν ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων, ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ αἱ σχέσεις μας ἡσαν πάντοτε τόσον εὐάρεστοι, ὥπως ὁ κύριος πρόεδρος ηὑδόκησε νὰ παρατηρήσῃ, θὰ ὅριογήσω τὴν ἐνοχήν μου, καὶ θὰ μὲ καταδικάσουν «ἄνευ ἐλαιφρυντικῶν λόγων» μὲ δῆλην τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου εἰς τὴν βαρυτάτην ποινὴν, ἵτις είνε δέκα ἑτῶν φυλάκισις. «Ἐνεκα τῆς καλῆς καὶ ἀμέμπτου συμπεριφορᾶς μου θὰ μοῦ ἀφίσουν ἔνα ἤμισυ ἔτος· ἀφοῦ μάλιστα ὡς ὑπάλληλός σας ἐπὶ τοσαῦτα

ἔτη ἐσυνήθισα νὰ κάθημαι ἥσυχος καὶ νὰ φέρωμαι ἀμέμπτως. Τὸν χρόνον τῆς φυλακῆς μου θὰ τὸν ἐπωφεληθῶ νὰ μάθω μουσικὴν, τὴν ὅποιαν πάντοτε ἡγάπων, καὶ εἰς τὴν ὅποιαν μέχρι τοῦδε ἐνεκα ἐλλείψεως χρόνου δὲν εἰμπόρεσα νὰ ἀφιερωθῶ. Ἐκτὸς τῆς μουσικῆς θὰ ἐπιμεληθῶ νὰ μάθω καὶ μερικὰς νέας γλώσσας· πρὸ πάντων διὰ τὴν ιταλικὴν γλώσσαν εἴμαι κατενθουσιασμένος, διότι είνε ἡ γλώσσα τῆς μουσικῆς. Ὁταν ἔβγω ἀπὸ τὴν φυλακὴν, θὰ εἴμαι τεσσαρακοντούτης, δηλαδὴ θὰ ἔχω ἀκόμη δλας μου τὰς δυνάμεις τῆς ἀνδρικῆς ἥλικιας.

(Ἐπειταὶ συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Εμμάννου Χαϊδεργ.

(Συνέχεια.)

Τὰ κοράσια διεπέρασαν τὸν δροσερὸν χῶρον τοῦ σταύλου, ἐν φειδωδίᾳζεν ὁ ἔπος χόρτος, ὡς ἀνεπίκατα καλάρη καὶ πᾶν κάρφος ἀνέπειρον ἀφρωτάδη πνοήν. Περιεκόπησαν τὰ πάντα, εὔρον τὴν κινητὴν κλίμακαν ἐστηριγμένην πρὸς τὸ ἄνω σανίδωμα, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὴν ὁροφήν τοῦ σταύλου.

«Οτε ἐφθασαν ἐπάνω, ἀνερριχήθησαν ἐπὶ τῶν σωρῶν τοῦ ἔπος χόρτου. Ἐνταῦθα ἡ Καρμελίτα ἀνέβη ἀνερριχώμενή ἐπὶ ὑψηλοῦ τονοῦ δρόντος καὶ κατῆλθε πάλιν ὀλισθαίνουσα καὶ ἀλλαλάζουσα. Τὸ αὐτὸν ἐπράξει καὶ ἡ Ἄννα καὶ ἔξει τὴν κεφαλήν, ἥτις ἐκεντήθη ὑπὸ αἰχμηρῶν τινῶν καρφῶν.

Καὶ ἐπειτα ἔξηκολούθησαν τὸν περαιτέρω δρόμον τῶν ἀνερριχθεντῶν τῶν σωρῶν τοῦ χόρτου καὶ εἴτα πάλιν βυθίζομεναι καὶ πάλιν κοπιωδῶς διαπορεύομεναι, τέλος δὲ ἔσκαψαν βαθεῖάν τινα ὅπῃν ἐν τινὶ ὑψηλῷ λόφῳ ἐκ χόρτου, καὶ ἔγκαυδιρύθησαν ἐν αὐτῇ ὡς ἐν δωματίῳ.

Κατὰ τὴν δριλίαν ἐνεδυμήθη ἡ Καρμελίτα ὅτι εἶχεν ἐν τῷ θυλακῷ τῆς δλίγα τεράχια σοκολάτας· ἔξηγαγεν αὐτὴ καὶ ἔδωκε τὸ ἤμιον εἰς τὴν μικράν της φίλην. Ἀφοῦ ἡ Ἄννα ἔφραγε τὸ μερίδιον τῆς, ἀπέραξε τὰ χειλὰ της μὲ τὴν χειρὰ καὶ εἴτα μὲ τὸ περίχωρά της. «Ἐπειτα δὲ πάλιν ἔξηκολούθησαν τὸν δρόμον των. «Ἡδη ἐπρόκειτο νὰ ἀναβῶσι καὶ δευτέραν ὁροφήν. Ἐνῷ ἡ Καρμελίτα ἐδοκίμαζε τὴν μετακινητὴν κλίμακαν, ὥπως βεβαιωθῇ ἂγντο ἀσφαλής, ἡ Ἄννα προσεπάθει ν' ἀποσπάσῃ κάρφη τινὰ ἄχρων, ἀτινα εἶχον ἐμπλεχθῆ εἰς τὴν κόμην τῆς Καρμελίτας.

«Μή, ἀφρέσ τα!» ἐφώναξε τὸ κοράσιον μὲ ἀνυπομονησίαν καὶ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλήν της. «Ἀφρέσ τα, δὲν πειράζουν. «Ελα. Ἐγώ ἀνέβατιν ἐμπρός. Περίμενε δόσο ν' ἀνεβάθη πάνου κ' ἐπειτα σου κρατῶ τὴν σκάλαν ν' ἀνεβῆς κ' ἐσύ. «Ἡδη ἀνέβη μετὰ προσοχῆς καὶ προφυλάξεως, ἀφοῦ δὲ ἐφθασεν ἐπάνω ἐκάδισε εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁροθύρας καὶ ἐκράτει τὴν κλίμακα στερεῶς, μὲ ὑφός σοβαρὸν.

Οἱ ζωροὶ τῆς ὁρθαλμοὶ ἐσπινθήροβόλουν· μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα παρηκολούθει τὰς κινήσεις τῆς δλίγωτερον ἐπιδεξίας φίλης της, μέχρις οὗ καὶ αὐτὴ ἀνέβη.

Τώρα μόλις ἡσθάνθησαν τὰ παιδιά ὅλον τὸ θέλγητρον τῆς μονάδεως καὶ ἡρεμίας. Ἐκεῖ ἐπάνω δὲν ἱκούνετο τίποτε ἐκ τοῦ ἔξω κόσμου. Οὐδεμία φωνὴ ἀλέκτορος, οὐδεὶς ἀνθρώπινος φθόγγος, οὐδεὶς θόρυβος τῆς ζωῆς. Εδρὺς, μέγας χῶρος, ἐν φετά πάντα ἡρέμουν καὶ ἐφαίνοντο οἰονεὶ περιμένοντα ἐν σιωπῇ τὸν χρόνον, δοτις ἀποκολύπτει τὰ πάντα.

Πολυάριθμοι ίστοι ἀράχνῶν, ως αἰῶραι μὲ λεπτότατα σχοινία, ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν δοκῶν, καὶ ἀλλα ἀτενῆ καὶ ἀκίνητα, ὑπὸ φαιᾶς, ρυπαρᾶς κόνεως κεκαλυμμένα πράγματα ἐν εἰδει σταλακτιτῶν ἔξειχον ἀπὸ τῶν τοιχῶν ἐν ταῖς σκοτεινοτέραις γωνίαις. Καὶ ἀναριθμητα βουνά χόρτοι ὑψοῦντο πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐν φετά δεξιῶν μέρος ἐμενε κενὸν. Πολλοὶ κίτρινοι μικροὶ σωροὶ κόνεως τῶν χυλοβόρων σκωλήκων ἐκάλυπτον ἐνιαχοῦ τὸ πάτωμα, καὶ ἀπέπειρον δομὴν δριμυτέρων ἢ ὁ χόρτος τῶν λειμάνων.

Διά τινος σταύροισιδῶς ἀνεωγμένης δῆπτος τοῦ τειχώματος εἰσήρχετο φως εἰς τὸν χῶρον τούτον, δι' ἀλλῆς δέ τινος ρωγμῆς εἰσέδεντο

μάλιστα καὶ στενὴ δεσμὶς ἥλιακῶν ἀκτίνων, ἐν ἡ ἀργυρόχροα μόρια κονιορτοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἀπαντώτως.

Ταῦτα προσείλκυν τὴν προσοχὴν τῶν κορασίων. Διὰ τοῦτο ἔδραμον μέχρι τοῦ ἄκρου καὶ ἔξητασαν μῆπας εὔρωσι καὶ ἀλλα ἀντικείμενα τῆς περιεργείας των. Καὶ πράγματα εὔρον. Ἀνεκάλυψαν ἐνα φεγγίτην, κεχρωματισμένον μὲ ρυπαρὸν κάτραμόχρωμα, καὶ συγκρατούμενον ὑπὸ δύο σιδηρῶν ἀγκίστρων. «Ἡ μία ἀγκυρὶς ἦτο ἐνηρμοσμένη εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ φεγγίτου καὶ ἐφαίνετο ὅτι εὐκόλως ἤδοντατο ν' ἀποσπάσῃ, ἀλλ' ἡ ἔτερα εὐρίσκετο τόσον ὑψηλά, ὡστε μόλις ἤδοντατο νὰ τὴν ἔγγισῃ διὰ τῆς κειρὸς ἀνήρ μετρίου ἀναστήματος.

Τοῦτο ἐκτάκτως ἀπησχόλει τὴν Καρμελίταν καὶ τὴν Ἀνναν. Τέλος ἐσκέφθησαν καὶ ἀπεφάσισαν, ἡ Καρμελίτα νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τῶν ἄμμων τῆς Ἀννας. Πρὸς τοῦτο ἡ Ἄννα ἔκυψε καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χειράς πρὸς τὸν τούτον. «Ἡ Καρμελίτα ἀνερριχθῆ ἐπὶ τῶν ἄμμων της καὶ μὲ πολὺν κόπον κατώρθωσε ν' ἀποσπάσῃ τὴν ἀγκυρίδα, ἀλλ' διε τὴν τρίζουσα ἔξηχην ἐκ τῆς δῆπτης, ἡ Καρμελίτα ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεισε ἐπὶ τοῦ πατωτίους δύο μὲ τὴν Ἀνναν. Ἡγέρθησαν ταχέως, ἀλλ' αἰφνῆς ἀνελογίσθησαν ὅτι διέπραξαν διε τὴν δένδρων, καὶ ἐσκέφθησαν νὰ μὴ ἔσκαλούσθησαν τὴν ἐπικίνδυνον ἐργασίαν. «Ἡ περιέργεια ὅμως ἐνίκησε τὸν δισταγμὸν των, καὶ ἡ Καρμελίτα ἐκάδισε κατὰ γῆς καὶ προσεπάθει πάλιν ν' ἀποσπάσῃ καὶ τὴν κάτω ἀγκυρίδα.

«Ἄφος ἀπέσπασε καὶ ταῦτην, ἡ Καρμελίτα ἐκλινει ταχέως τὸ σῶμα πρὸς τὰ δύοις, συνέστειλε τοὺς πόδας, εἴτα δὲ πάλιν ταχέως κινηθεῖσα πρὸς τὰ ἔμπρος δύο ισχυρῶν τοιχών τοῦ πατωτίου, οἱ μεγάλοι λειμάνεις, αἱ λάρπουσαι λωρίδες τοῦ δένδρου καὶ ἐσκέφθησαν νὰ μὴ ἔσκαλούσθησαν τὴν φεγγίτην.

Πυκνὸς κονιόρτος ὑψηλὴ συστρεφόμενος καὶ φῶς, ἀλλ' καὶ ἥλιος εἰσέρρευσαν εἴσω.

«Α! ἄ! Τι φωτα!» ἐφώναξαν τὰ κοράσια καὶ παρετήρησαν εἰς τὰ ἔξω. «Ἐνώπιόν των ἐκείτο τὸ κτήμα μετὰ τῶν οικοδομῶν του, τὸ μέγαρον, περιβαλλόμενον ὑπὸ δένδρων, οἱ μεγάλοι λειμάνεις, αἱ λάρπουσαι λωρίδες τοῦ δένδρου καὶ σκιερά δένδρα.

«Οσαύτως καὶ τὸ χωρίον μὲ τὸ κωδωνοστάσιον του ἡτο δρατόν, καὶ ὁ λευκὸς τοῖχος τῆς οικίας τοῦ ιερέως ἐφαίνετο ἐπίσης, καὶ ὅπισθεν τοῦ χωρίου ἔξετείνοντο ἀλλοι ἀγροὶ μὲ ποικιλωτατα χρώματα. Μακράν δὲ, διόπου μόλις ἔξικεντο ἡ δψις των, ἔχάνετο δὲ δρίζων μὲ τὸ θαυμάσιον, ὑπόφραιον χρώμα του, καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ δὲ γαλανὸς θόλος τοῦ οὐρανοῦ, ἐν φετά νέφη ἐφαίνοντο σχηματίζοντα περιφεργήθη δρό.

Καὶ δέ τοὺς πόδας των ἡ πλατύτοτε ἡ καθαρὰ αὐλὴ μὲ τοὺς οιτοβολῶντας καὶ μὲ τοὺς σταύλους, εἴτα δὲ πλάγια ἡ οικία τοῦ ἐπιστάτου μὲ τὴν ἐρυθράν στέγην της καὶ τα λαμποκοποῦντα παράθρα της.

«Ἐπι τῶν σωρῶν τῆς κόπρου ἐσκάλιζον αἱ δρινίδες κλαψόνται καὶ κλινόνται τὰς κεφαλάλς. Εἰς ἀλέκτωρο ωρθοῦντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς, οὐψωνε τὴν κεφαλήν του καὶ ἐτάνυε τὰς πτέρυγάς του, λουδρενος ἐν τῷ ἥλιακῷ φωτι.